

Стариятъ циганинъ цѣка и очудено ме гледа.
— Дай, Боже!

И, като яхна магарето, той се намѣсти между двата сандѣка, запали луличката си и трѣгна по пѣтеката нагоре. Само главата му, като кадѣнка надъ зеленото жито, се клатушка.

— Остани съ здраве!

— Чувай, да дойдешъ на сватбата ми!

Наведохъ се надъ коритото и се огледахъ. Почернѣлъ съмъ много. Нека. Нищо не става на човѣка отъ работа.

Поехъ косата и трѣгнахъ.

Довечера съ запретнати бѣли рѣжави ти ще преметешъ двора и хармана. Много ми е драго да прескачамъ запалени купчини сламорлукъ срещу Гергьовдень. Да дойда ли да прескачамъ? Ще се боричкаме съ дечурлигата, а ти ще ми дадешъ сухи сливи.

Следъ вечеря ще бжде тъмно като въ рогъ. Месецътъ изгрѣва много късно. Ела само до портичката, но безъ чехли, да не се чуютъ стѣпките ти. Баща ти нека хърка. Нахи туй му е работата — да хърка. Нѣма да ми се сърдишъ, ако бързамъ. На края, надъ дѣдо Пеювата воденичка ме чака Маринъ. Пуснахъ коня си край рѣката, той лежи на тревата, пуши и се вслушва.

Нощесъ ще пасемъ конетѣ си на Бѣлия ка-мѣкъ. Цѣла нощъ ще приказваме и ще гледаме,